

— Предайте нашитѣ благодарности на вашето дружество Червенъ кръстъ. Грижитѣ, които то полага за да намали нашата пленническа орисия, сж повече отъ трогателни. Богъ да ви дарува здраве.

— Благодаря! благодаря. . .

Тѣ ми дадоха картичкитѣ си. Това бѣха повечето хора на умствения трудъ — двама учители, единия банковъ директоръ, а другитѣ двама доктори по правото.

— Е, — попита ме Стоилъ — какво толкова говорихте? Не ви разбрахъ нито дума.

— Тѣ сигурно знаеха френски, защо не говори съ тѣхъ, добре щѣше да бжде.

— Неудобно ми е. . . Тѣхнитѣ снаряди отнесоха ржката ми.

— Нали не чувствувашъ умраза къмъ тѣхъ?

— Каква умраза? Ако не бѣха ми откъснали ржката, щѣхъ да имъ откъсна главата. Тия какво сж виновни. Пленникъ виновенъ може ли да бжде? До като е врагъ и съ пушка въ ржка, до като имамъ сили ще блѣскамъ, а сега. . . Тѣ и азъ — само една условностъ ни дѣли — азъ инвалидъ, а тѣ пленници. . .

Сега, ако можеха да чуютъ англичанитѣ какъ разсъждава единъ български офицеръ? Разказахъ какво сме говорили и Стоилъ остана доволенъ.

Цѣли четири часа скитахме отъ магазинъ въ магазинъ и каквото намѣрихме накупихме, но най-лошото настана, когато трѣбваше да обѣдваме. Нѣмахме хлѣбъ и Стоилъ, волю не волю, отиде въ коменданството да вземе за себе си и за своя орденарецъ два хлѣба — войнишки хлѣбове, отъ нечисто брашно, приличащи повече на кални топки, отколкото на хлѣбъ.

Късно презъ нощта се върнахме въ село. Азъ трѣбва вече да се приготвя за заминаване.

Отпуската ми свършва и азъ наново ще се върна въ болницата, за да се отдамъ въ грижи на болнитѣ и ранени български войници, които все продължаватъ да пазятъ родината отъ чужденцитѣ, па макаръ и да биле гѣ англичани.